

x

PRIVATSEKRETÆREN

Skuespil af Louis v. Kohl.

I Hovedrollen:

Hr. Adam Poulsen.

Panoptikon-Kunstoffilm spillet af Førsterangs-
Kræfter fra Danmarks fornemste Scener.

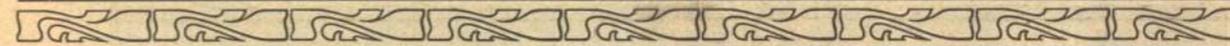
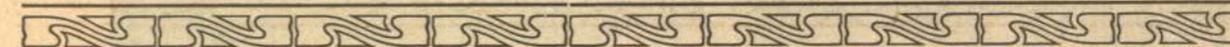
„Privatsekretæren“.

PERSONERNE:

Den fattige unge Mand **Herr Adam Poulsen**
(Det kgl. Teater).
Hans Hustru **Frk. Sannom**
(Frederiksberg Teater).
Den rige Fabrikant * *
Hans Hustru * *

-
1. Hvor Fattigdom bor til Huse.
 2. John Durban ved sin Hustrus Sygeleje.
 3. Uden Arbejde og Penge til den Syges Pleje.
 4. Rigmanden Robert Multon søger en Privatsekretær.
 5. Haabet blusser op i John.
 6. John præsenterer sig.
 7. Paa Fruens Opfordring antages John.
 8. Kvindens Spil begynder.
 9. Glæden holder Indtog i det fattige Hjem.
 10. John opdager Grunden til sit Engagement.
 11. Fru Multon har ikke regnet med denne Mands Karakterfasthed.
 12. Fristelsen.
-

-
13. John kaster hende Sandheden i Ansigtet.
 14. Falsk Anklage.
 15. Jaget bort.
 16. En brat Afslutning paa det lille Hjems Lykke.
 17. Det skæbnesvangre Brev.
 18. Johns Hustrus Død.
 19. Hævnen blusser.
 20. Opgøret med Fru Multon.
 21. Barnets Indgriben afværger den haarde, men fortjente Straf.
 22. Multon faar nu først Sandheden at vide.
 23. Fru Multon jages bort fra sit Hjem.
-

Et Glimt af Lykke.

Fattigdom og Sygdom er to bitre Fjender at kæmpe med, naar de forener sig og optræder sammen; det Saar, den ene slaar, gnaver og uddyber den anden, og de Vaaben, man skal bekæmpe den ene med, slaar den anden ud af ens Haand, saaledes at Sejren altid er dem vis; udmarvet og udtæret maa det ulykkelige Offer bøje Hovedet for det sidste, dræbende Slag.

Da unge John Durban i sin Tid giftede sig, syntes baade han og hans ganske unge Kone, at hele Livet og Verden laa dem aaben, og da Aaret efter deres lille Datter saá Lyset, mente de at have naaet Lykkens Toppunkt.

Kun altfor kort — desværre! — varede denne Lykkerus; Sygdom, og det den værste af dem alle — den snigende, onde Brystsygge — borede sin Giftbrod i den unge Kone og kastede hende paa Sottesengen, og dermed var det, som om Ulykken holdt sit Indtog i det før saa lykkelige, lille Hjem: John mistede sin Stilling, og fra nu af maatte han daglig kæmpe en forbitret Kamp med Sygdom og Nød.

— — —
En Dag sidder John ved Konens Sygeseng, alt synes lukket for ham, han øjner snart ingen

„Privatsekretæren“ arbejder.

Udvej mere, mekanisk lader han Øjet løbe ned ad Avisens Annoncespalter, og pludselig fanges hans Opmærksomhed af et Avertissement, hvori den bekendte Rigmand Robert Multon søger en (helst akademisk uddannet) Privatsekretær.

Atter blusser Haabet op: her er en Stilling — kunde han dog blot faa den, men ak, det gaar vel her som overalt: naar han kommer, er den allerede besat!

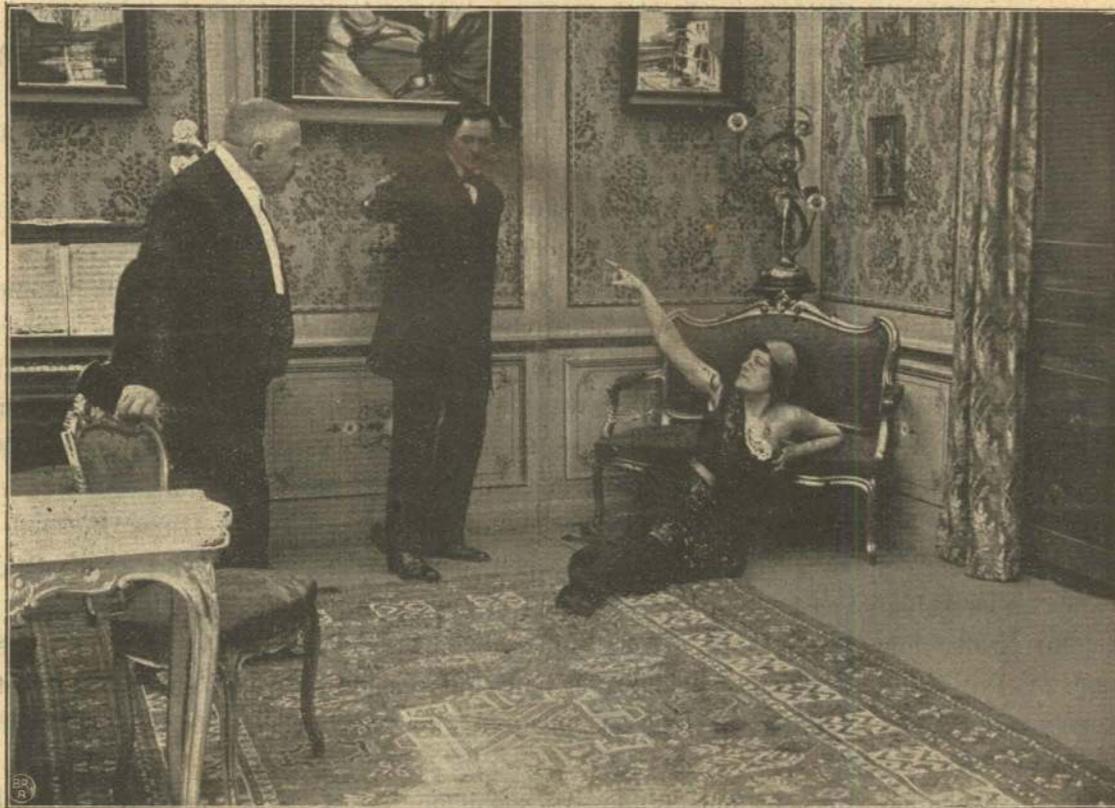
Der staar, at personlig Henvendelse ønskes. Hurtig gør han sig i Stand, kysser Kone og Barn og begiver sig paa Vej, fulgt af deres gode Ønsker om et godt Udfald.

Den stenrige Robert Multon er ikke helt ung længere, og egentlig smuk tør man just heller ikke kalde ham; hans mange Aar yngre Hustru, der udelukkende har taget ham for ved Hjælp af hans Rigdom at kunne give sin Skønhed den straalende Indfatning, som hun selv hidindtil, til sin store Fortvivlelse, ikke har evnet at give den, er allerede nu ked af sin aldrende Mand, og Idéen med „Privatsekretæren“ er derfor egentlig nærmest hendes, idet hun haaber, at hun paa denne Maade skal kunne opnaa den Adspredelse, som hun tørster efter.

Hun sidder nu inde paa Mandens Privatkontor for selv at have et lille Øje med, hvem Manden antager; der har allerede været flere, men ingen har behaget hende; saa bestandig har hun under forskellige Paaskud fraraadet Manden at tage dem.

Nu træder John Durban ind. Trods Sult og Nød er han dog stadig en smuk og statelig Mand, og Fru Multon betages øjeblikkelig af hans interessante og fængslende Ydre; hemmelig giver hun sin Mand et Vink, og John er antaget — paa Betingelser, der er langt bedre, end han havde turdet haabe.

John flyver hjem for at kunne bringe den glædelige Nyhed; nu er alle Sorger forbi, haaber

Frækhed!

han, dette betyder Helsebod for hans lille Kone, som nu kan faa al den gode Mad og Forplejning, der forhen ikke var Raad til.

— — —
Og det synes virkelig, som om hun vil blomstre op igen — og John jubler.

Længe varer den unge Mands Glæde dog ikke, thi snart gaar det op for ham, at det ikke er sine Evner og de gode Anbefalinger, han kan takke for sin Stilling, men sin Ungdom og sit kønne Ydre! I Virkeligheden, føler han, er det den rige Frue og ikke Fabrikanten, der har antaget ham, og han begynder at forstaa den Pris, der skal kræves af ham.

I Begyndelsen forholder han sig køllig og værdig overfor den frække Kvindes utilslørede Tilnærmelser, for han ser jo, hvor blindt hendes Mand tror paa hende, og han nænner ikke hensynsløst at blotte hendes Falskhed; men en Aften, da hun for raat og frækt aabenbarer sin sande Natur, slynger han hende brutalt fra sig og siger hende den usminkede Sandhed i Øjnene.

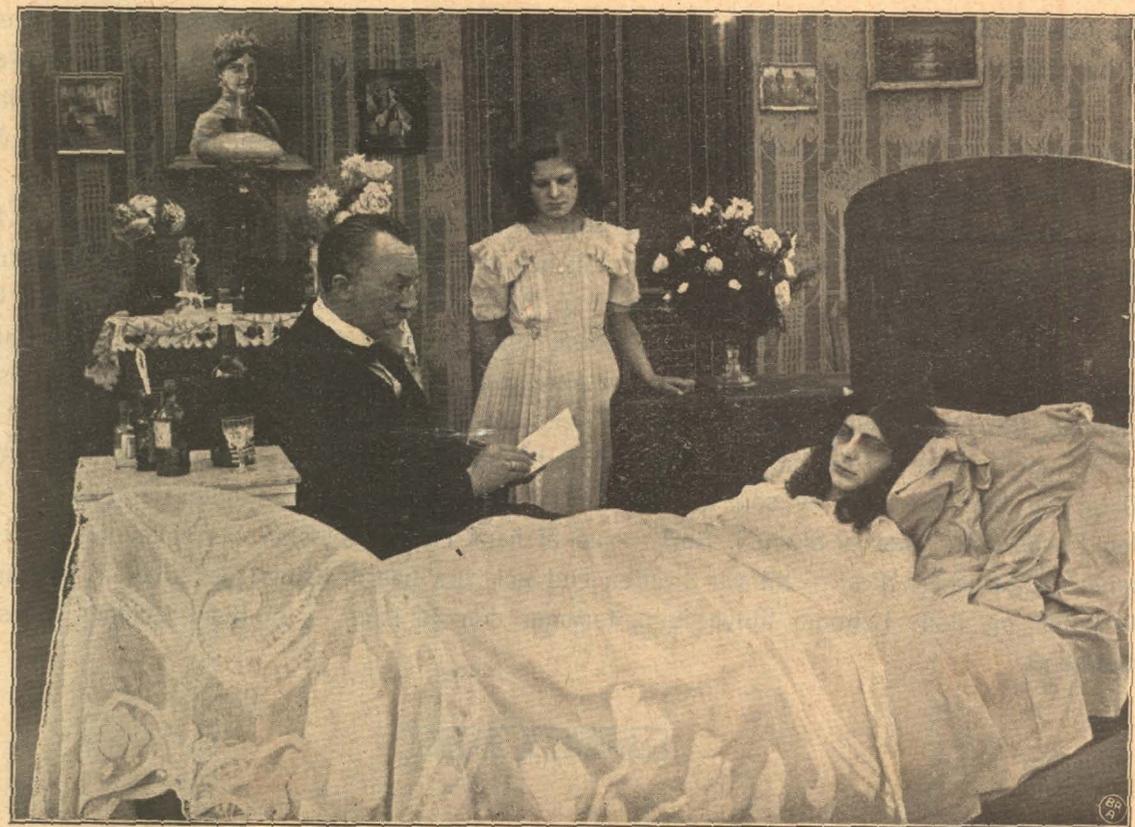
I et Nu forvandles da Begæret i hende til et flammende Had. Selv flaar hun sin Kjole i Stykker, skriger højt og — da Fabrikanten styrter til, angiver hun John som den utaknemmelige og falske Forbryder, der svigter sin Velgørers Tillid!

Trods den unge Mands tavse Protest, viser Multon ham Døren, og John gaar.

— — —
Det er Dagen efter i det lille Hjem; John sidder inde i sit Værelse, hans Kone ligger inde i Sengen; da bringes der et Brev ind, og vant som hun er til at dele alle sin Mands Hemmeligheder, bryder hun det tankeløst — hun læser det igennem en Gang — forstaar det ikke rigtigt — læser igen — og det er, som noget brister i hende — et voldsomt Hosteanfald gennemryster

I fortvivlede Tanker.

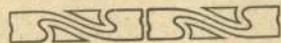
Lægebesøget.

det spæde Legeme — og hun synker livløs tilbage i Puderne. Paa Datterens Skrig styrter John til og finder Hustruen liggende bleg og livløs. Han forstaar ikke — hvordan dette er sket.

Da viser den lille ham Brevet — Multons Opsigelse til ham tilligemed en anklagende Bebrejdelse over hans skændige Adfærd overfor Fruen, og nu ser han, at det er dette, der har dræbt hans stakkels lille Kone.

Stiv og stille rejser han sig, hans Beslutning er taget; — fra Komodeskuffen tager han en Revolver, og som han staar og gaar iler han hen til Fabrikanten, hvor han træffer den skændige Kvinde i Haven. Koldt og kort fortæller han Hensigten med sit Komme — da styrter Barnet, som er ilet efter Faderen, frem, og Vaabnet falder ham af Haanden: med det rene Barneblæk paa sig kan han ikke slaa ihjel, og fast omslyngede gaar de hjem til det stakkels afsjælede Legeme, der betød deres eneste, deres alt her i Verden.

I sin Ophidselse har han slet ikke bemærket, at Multon under Opgøret i Haven er kommen til og har hørt det hele, og som nu, da den unge Mand er gaaet, foreholder den elendige Kvinde den Forbrydelse, hun er Skyld i. Bort — ud af hans Hjem! det skal være Hævnen, dette bliver hendes altfor ringe Straf — thi var Straffen end nok saa haard, bringe det stakkels, mishandlede, nu kolde og døde Legeme tillive igen, formaar den jo ikke — og hvad hjælper det saa alt-sammen? . . .

Denne Film udlejes med Eneret for
Danmark og Norge

A/s „**FOTORAMA**“,
Aarhus - København - Kristiania

Potiphar 785-

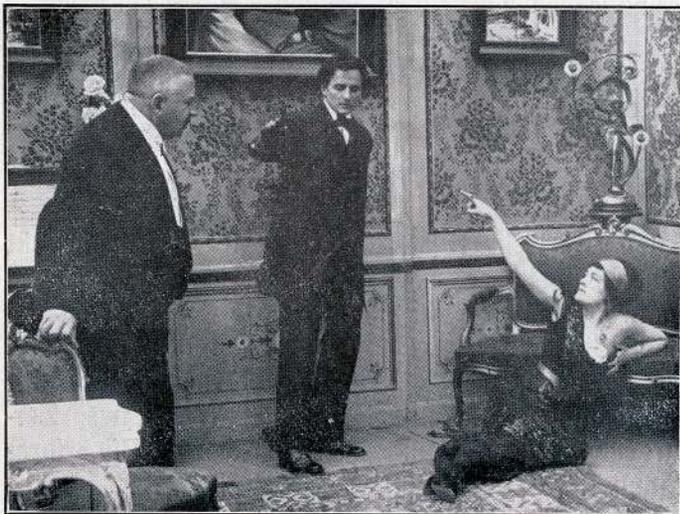
Frau Potiphar

Originalentwurf

des Schriftstellers

Louis v. Kohl

Von den vornehmsten Künstlern des Königlichen Theaters
in Kopenhagen gespielt.

Erscheinungstag 15. Juli

Preis Mk. ~~400.~~—

435,-

NORDISCHE FILMS Co., G. M. B. H.

Direktor: OLE OLSEN

Telegr.-Adr.
„Nordfilm“

BERLIN SW., Friedrichstr. 23

Fernsprecher
Amt IV, 10191

Frau Potiphar

John Durban und seine junge Frau haben sich von ganzem Herzen lieb und sind mit ihrem kleinen süßen Mädchen überaus glücklich. Da wird die junge Frau sehr krank und mit dieser Krankheit ist es, als habe das Unglück seinen Einzug in ihr Heim gehalten. John verliert seine Stellung und muß von nun an einen bitteren Kampf gegen Krankheit und Not führen. Eines Tages sitzt John am Krankenbette seiner Frau. Er ist tief betrübt und kann keinen Ausweg finden. Mechanisch durchsieht er die Annoncenspalten einer Zeitung. Plötzlich wird er auf eine Annonce aufmerksam, durch welche der bekannte reiche Herr Multon einen akademisch gebildeten Privatsekretär sucht. John geht sofort, um sich um die Stellung zu bewerben, obgleich er nicht viel Hoffnung hat, sie zu erhalten, da er oft enttäuscht worden ist.

Der reiche Herr Robert Multon ist nicht mehr jung, und hübsch ist er garnicht, er hat aber eine ganz junge Frau, die ihn nur seines Geldes geheiratet hat. Sie ist seiner schon längst überdrüssig und ist sie es auch, die die Idee hat, einen Privatsekretär anzunehmen. Sie hofft auf diese Weise etwas Zerstreuung zu erzielen. Jetzt sitzt sie im Büro ihres Mannes, um zu sehen, wer engagiert wird. Durch verschiedene Vorwände zwingt sie ihren Mann mehrere Bewerber fortzuschicken, als zuletzt John eintritt. Er ist ein sehr hübscher Mann von sehr interessantem Äußeren. Schnell gibt sie ihrem Mann einen geheimen Wink und John ist angestellt mit weit besseren Bedingungen als er erwartet hatte.

Seelenfroh eilt John nach Hause um die erfreuliche Nachricht seiner Frau zu überbringen. Er hofft, daß jetzt alle Sorgen vorüber sind und seine kleine Frau sich bald wieder erholen wird, da sie keine

Entbehrungen mehr zu erleiden braucht. Und wirklich — die junge Frau blüht wieder auf und nun herrscht wieder Glück und Zufriedenheit im kleinen Heim.

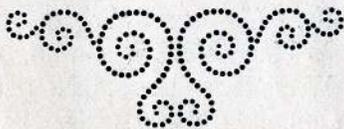
Es dauert aber nicht lange als John entdeckt, daß er nur seines angenehmen Äußeren und nicht seiner Tüchtigkeit wegen engagiert worden ist. Er versteht, daß es die Frau, und nicht der Fabrikant

ist, die ihn engagiert hat, und er sieht ein, welchen Preis sie von ihm verlangt. Anfangs verhält er sich ruhig und würdig der frechen Frau gegenüber, er sieht ja, daß ihr Mann sich fest auf sie verläßt, und hat nicht das Herz dazu, ihm die Falschheit zu offenbaren. Eines abends aber, als sie zu roh und frech wird, wirft er sie brutal von sich und sagt ihr derb die Wahrheit. Im selben Augenblick verwandelt sich ihr Verlangen zu Haß. Sie zerreißt ihr Kleid und schreit um Hilfe. Als der Fabrikant dazu kommt, klagt sie ihn als einen Verbrecher an, der das Vertrauen seines Wohltäters schändlich mißbraucht hat. Trotz des stummen Protestes des jungen Mannes weist ihm Multon die Tür und John geht fort.

Am folgenden Tag sitzt John betrübt in seinem Zimmer. Seine Frau liegt wie gewöhnlich im Bette, als ein Brief gebracht wird, welchen die junge Frau öffnet. Sie liest den Brief mehrmals durch, ohne den Inhalt desselben zu verstehen. Dann wird es ihr plötzlich schwarz vor den Augen, ein heftiger Hustenanfall durchschüttelt sie und tot sinkt sie in die Kissen zurück. Die kleine Tochter schreit laut um Hilfe. John stürzt sofort herbei und findet seine Frau tot. Die Kleine zeigt ihm den Brief, Multons Kündigung und einen anklagenden Vorwurf über sein schändliches Benehmen seiner Frau gegenüber. Jetzt versteht John, daß diese Nachricht seine arme kleine Frau getötet hat. Ganz ruhig steht er auf, er hat einen Entschluß gefaßt. Er nimmt einen Revolver und geht zum Hause des Fabrikanten, wo er das schändliche Weib im Garten trifft. Kurz und kalt erzählt er ihr, weshalb er gekommen ist, da stürzt das Kind, welches ihm gefolgt ist, hervor. — Da entfällt die Waffe seiner Hand, denn vor den Augen seines Kindes kann er nicht töten. Er umarmt das kleine Mädchen und beide gehen nach Hause zu der armen, entseelten Mutter, die sie über alles in der Welt liebten.

In seiner Aufregung hatte John nicht bemerkt, daß Multon der Abrechnung im Garten beigewohnt hatte. Als der junge Mann fort ist, hält er dem elenden Weib die Schuld an dem Tode der armen, unschuldigen Frau vor und jagt sie sofort aus dem Hause. Das ist ihre Strafe und zwar für ihre Tat noch eine viel zu geringe, da nichts mehr die arme mißhandelte kleine Frau ins Leben zurückrufen kann.

P o t i f a r s H u s t r u .

Personerne:

Den fattige unge Mand.....Herr Adam Poulsen
 (Det kgl. Teater)
 Hans Hustru.....Frk. Sannom.
 Den rige Fabrikant.....Herr Bewer
 Hans Hustru.....Fru Karen Lund.

Fattigdom og Sygdom er to bitre Fjender at kæmpe med, naar de forener sig og optræder sammen; det Saar den ene slaar, gnaver og uddyber den anden, og de Vaaben man skal benytte til at bekæmpe den ene med, slaar den anden ud af Haand, saaledes at Sejren altid er dem vis; udmærket og udtæret maa det ulykkelige Offer bøje Hovedet for det sidste drøbende Slag.

Da unge John Durban i sin Tid giftede sig, synes baade han og hans ganske unge Kone, at hele Livet og Verden laa dem aaben, og da Aaret efter deres lille Datter saa Lyset, synes de at have naaet Lykkens Toppunkt. Kun altfor kort desværre varede denne Lykkerus; Sygdom, og det den værste af dem alle - den snigende, onde Brystsyege borede sin Giftbrod i den unge Kone og kastede hende paa Sottesengen og med den synes det som Ulykken holdt sit Indtog i det før saa lykkelige lille Hjem: John mistede sin Stilling og fra nu af maatte han daglig kæmpe en forbitret Kamp med Sygdom og Nød. En Dag sidder John ved Konens Sygeseng, alt synes lukket for ham, han øjner snart ingen Udvej mere, mekanisk lader han Øjet løbe ned ad Avisens Annoncespalter, og pludselig fanges hans Opmærksomhed af et Avertissement, hvori den bekendte Rigmand Robert Multon søger en helst akademisk uddannet Privatsekretær. Atter blusser Haabet op: her er en Stilling, kunde han dog blot fra den, men ak, det gaar vel her som overalt, naar han kommer, er den vel allerede besat. Der staar at personlig Henvendelse ønskes og hurtig gør han sig i Stand, kysser Kone og Barn til Afsked og begiver sig paa Vej fulgt af deres gode Ønsker om et godt Udfald. Den stenrige Robert Multon er ikke helt ung længere, og egentlig smuk tør man just heller ikke kalde ham; hans mange Aar unge Hustru, der udelukkende har taget ham for ved Hjælp af hans Rigdom at kunne give sin Skønhed den straalende Indfatning, som hun selv hidintil til sin store Fortvivlelse, ikke har evnet at give den, er allerede nu ked af sin aldrende Mand og Idéen med Privatsekretæren er derfor egentlig nærmest hendes, idet hun haaber at hun paa denne Maade skal kunne opnaa den Adspredelse, som hun tørster efter. Hun sidder nu inde paa Mandens Privatkontor for selv at have et lille Øje med hvem Manden antager; der har allerede været flere, men ingen har behaget hende, saa bestandig har hun, under forskellige Paaskud fraraadet Manden at tage dem; nu træder John Durban ind, trods Sult og Nød er han dog stadig en smuk og statelig Mand og Fru Multon betages Øjeblikkelig af hans interessante og fængslende Ydre; hemmelig giver hun sin Mand et Vink, og John er antaget, paa Betingelser, der er langt bedre, end han havde turdet haabe. John flyver hjem for at kunne bringe den glædelige Nyhed; nu er alle Sorger forbi, haaber han, dette betyder Helsebod for hans lille Kone, som nu kan faa al den gode Mad og Forplejning, der forhen ikke var Raad til. - Og det synes virkelig som om hun vil blomstre op igen - og John jubler. Lønge varer den unge Mands Glæde dog ikke, thi snart gaar det op for ham, at det ikke er hans Evner og de gode Anbefalinger, han kan takke for sin Stilling, men sin Ungdom og sit kønne Ydre; i Virkeligheden føler han, at det er den rige Frue og ikke Fabrikanten der har antaget ham, og han begynder at forstaa den Pris, der skal kræves af ham. I Begyndelsen forholder han sig kølig og værdig overfor den frække Kvindes utilslørede Tilmænelser, for han ser jo hvor blindt hendes Mand tror paa hende, og han nænner ikke hensynsløst at blotte hendes Falskhed; men en Aften, da hun for raat og frækt aabenbarer sin sande Natur, slynger han hende brutalt fra sig og sigter hende den usminkede Sandhed i Øjnene. I et Nu forvandles da Begæret i hende til et flammende Had, selv flaar hun sin Kjole i Stykker, akriker højt om Hjælp og - da Fabrikanten styrter til - angiver hun John som den utaknemmelige og

falske Forbryder, der svigter sin Velgørers Tillid! Trods den unge Mands tavse Protest viser Multon ham Døren, og John gaar. Det er Dagen efter i det lille Hjem; John sidder inde i sit Værelse, hans Kone ligger inde i Sengen; da bringes der et Brev ind, og vant som hun er til at dele alle sin Mands Hemmeligheder, bryder hun det tankeløst - hun læser det igennem en Gang - forstaar det ikke rigtig - læser igen - og det er som noget brister i hende. Et voldsomt Hostenanfald gennemryster det spæde Legeme - og hun synker livløs tilbage i Puderne. Paa Datterens Skrig styrter John til og finder Hustruen bleg og livløs. Han forstaar ikke - hvordan dette er sket? Da viser den lille ham Brevet - Multons Opsigelse til ham tilligemed en anklagende Bebrejdelse over hans skændige Adfærd overfor Fruen, - og nu ser han, at det er dette, der har myrdet, dræbt hans stakkels lille Kone. Stiv og stille rejser han sig, hans Beslutning er taget; - fra Komodekuffen tager han en Revolver, og som han staar og gaar, iler han hen til Fabrikken, hvor han træffer den skændige Kvinde i Haven. Koldt og kort fortæller han hende Hensigten med sit Komme - da styrter Barnet, som er ilet efter Faderen, frem Og Vaabnet falder ham af Haanden, nej med det rene Barneblik paa sig kan han ikke slaa ihjel, og fast omslyngede gaar de hjem til det stakkels afsjælede Legeme, der betød deres eneste, deres alt her i Verden.

I sin Ophidselse har han slet ikke bemærket, at Multon under Opgøret i Haven er kommen til og har hørt det hele og som nu, da den unge Mand er gaaet, foreholder den elendige Kvinde den Forbrydelse, hun er Skyld i. Bort - ud af hans Hjem, det skal være Hævnen, dette bliver hendes altfor ringe Straf - ti var Straffen end nok saa haard, bringe det stakkels mishandlede, nu kolde og døde Legeme til live igen, formaar den jo ikke - og hvad hjælper det saa altsammen.

FRAU POTIFAR.

John Durban und seine junge Frau haben sich von ganzem Herzen lieb, und sind mit ihrem kleinen süßes Mädchen überaus glücklich. Da wird die junge Frau sehr krank, und mit dieser Krankheit ist es als hat das Unglück seinen Einzug in ihr Heim gehalten. John verliert seine Stellung, und muss von nun an einen bitteren Kampf gegen Krankheit und Not führen. Eines Tages sitzt John am Krankenbette seiner Frau. Er ist tief betrübt, und kann keinen Ausweg finden. Mechanisch durchsieht er die Annoncenspalten einer Zeitung. Plötzlich wird er auf eine Annonce aufmerksam, durch welche der bekannte reiche Herr Multon einen akademisch gebildeten Privatsekretär sucht. John geht sofort um sich um die Stellung zu bewerben, obgleich er nicht viel Hoffnung hat, sie zu erhalten, da er oft enttäuscht worden ist.

Der reiche Herr Robert Multon ist nicht mehr jung, und hübsch ist er garnicht, er hat aber eine ganz junge Frau, die ihn nur wegen seines Geldes geheiratet hat. Sie ist seiner schon längst überdrüssig, und ist sie es auch, die die Idee hat einen Privatsekretär anzunehmen. Sie hofft auf diese Weise etwas Zerstreuung zu erzielen. Jetzt sitzt sie im Büro ihres Mannes, um zu sehen, wer engagiert wird. Durch verschiedene Vorwände zwingt sie ihren Mann mehrere Bewerber fortzuschicken, als zuletzt John eintritt. Er ist ein sehr hübscher junger Mann, von sehr interessantem Äusseren. Schnell gibt sie ihrem Mann einen geheimen Wink, und John ist angestellt. mit weit besseren Bedingungen, als er erwartet hatte.

Seelenfroh eilt John nach Hause, um die erfreuliche Nachricht seiner Frau zu überbringen. Er hofft, dass jetzt alle Sorgen vorüber sind, und seine kleine Frau sich bald wieder erholen wird, da sie keine Entbehrungen mehr erleiden braucht. Und wirklich die junge Frau blüht wieder auf, und nun herrscht wieder Glück und Zufriedenheit im kleinen Heim.

Es dauert aber nicht lange als John entdeckt, dass er nur seines angenehmen Äusseren und nicht seiner Tüchtigkeit wegen engagiert worden ist. Er versteht, dass es die Frau, und nicht der Fabrikant ist, die ihn engagiert hat, und er sieht ein, welchen Preis sie von ihm verlangt. Anfangs verhält er sich ruhig und würdig der frechen Frau gegenüber, er sieht ja, dass ihr Mann sich fest auf sie verlässt, und hat nicht das Herz dazu ihm ihre Falschheit zu offenbaren. Eines Abends aber, als sie zu roh und frech wird, wirft er sie brutal von sich, und sagt ihr derb die Wahrheit. Im selben Augenblick verwandelt sich ihr Verlangen zu Hass. Sie zerreisst ihr Kleid und schreit um Hilfe. Als der Fabrikant dazu kommt, klagt sie ihn als einen undankbaren und falschen Verbrecher an, der das Vertrauen seines Wohltäters schändlich missbraucht hat. Trotz des stummen Protestes des jungen Mannes weist ihm Multon die Tür, und John geht fort.

Am folgenden Tag sitzt John betrübt in seinem Zimmer. Seine Frau liegt wie gewöhnlich im Bette, als ein Brief gebracht wird, welchen die junge Frau öffnet. Sie liest den Brief mehrmals durch, ohne den Inhalt desselben zu verstehen. Dann wird es ihr plötzlich schwarz vor den Augen, ein heftiger Hustenanfall durchschüttelt sie, und tot sinkt sie in die Kissen zurück. Die kleine Tochter schreit laut um Hilfe, John stürzt sofort herbei, und findet seine Frau tot. Die Kleine zeigt ihm den Brief, Multons Kündigung und einen anklagenden Vorwurf über sein schändliches Benehmen seiner Frau gegenüber. Jetzt versteht John, dass diese Nachricht seine arme kleine Frau getötet hat. Ganz ruhig steht er auf, er hat einen Entschluss gefasst.

Er nimmt einen Revolver und geht zum Hause des Fabrikanten, wo er das schändliche Weib im Garten trifft. Kurz und kalt erzählt er ihr, weshalb er gekommen ist, da stürzt das Kind, welches ihm gefolgt ist, hervor. Da entfällt die Waffe seiner Hand, denn vor den Augen seines Kindes kann er nicht töten. Er umarmt das kleine Mädchen, und beide gehen nach Hause zu der armen, entseelten Mutter, die sie über alles in der Welt liebten.

In seiner Aufregung hatte John nicht bemerkt, dass Multon der Abrechnung im Garten beigewohnt hatte. Als der junge Mann fort ist, hält er dem elenden Weib die Schuld an dem Tode der armen, unschuldigen Frau vor, und jagt sie sofort aus dem Hause. Das ist ihre Strafe, und zwar für ihre Tat noch eine viel zu geringe, da nichts mehr die arme misshandelte kleine Frau ins Leben zurückrufen kann.

----- 0 0 0 0 0 0 -----

NEW YORK MOSCOW
BRITAN. WIEN LONDON GENOVA
KOPENHAGEN
FILMS-KOMPAAGNI
NORDISK

Friedrichstraße 33 J
BERLIN S. W.
Telephon Amt IV 10191

Pauvreté et maladie sont deux ennemis amères de combattre, quand elles se réunissent et agissent ensemble; la blessure faite par l'une, l'autre ronge et creuse, et les armes, qu'il faut employer pour combattre l'une, l'autre nous arrache des mains, de sorte que la victoire lui est toujours certaine; exténuée et émaciée la victime infortunée a à ployer la tête sous le dernier coup mortel.

Quand le jeune John Durban se maria dans le temps, aussi bien lui que sa femme toute jeune trouvaient, que toute la vie et le monde entier leur étaient ouverts, et comme leur petite fille vit le jour l'année suivante, ils croyaient être au comble de bonheur. Mais malheureusement cette ivresse de joie ne durait que court: la maladie - et bien la plus horrible de toutes - la lente et mauvaise phtisie pulmonaire perça son aiguillon dans la jeune épouse et la jeta sur le lit de souffrance, et avec la maladie le malheur semblait faire son entrée dans la petite famille auparavant si heureuse. John perdit son emploi, et dorénavant il avait à endurer journellement un combat acharné avec la maladie et l'indigence. Un jour il est assis au lit de malade de la femme, tout lui semble clos, il ne voit pas de ressource; machinalement il promène ses regards sur les colonnes d'annonce du journal, et tout à coup son attention est attiré par une annonce, dans laquelle le fameux homme riche Robert Milton cherche un secrétaire privé, préférablement un académicien. L'espoir revit de nouveau voici un emploi, s'il pourrait seulement l'avoir; mais hélas! il ira ici comme partout probablement, quand il se présentera, il sera peut-être déjà occupé.

L'annonce porte, qu'il faut s'adresser vite en personne, et alors il s'habille, baise sa femme et son enfant en partant et se met en route, suivi de leurs bons souhaits d'un bon résultat. Le richissime Robert Milton n'est plus tout jeune, et joli on ne peut pas l'appeler non plus; sa femme plus jeune de lui de beaucoup d'années, qui l'a épousé exclusivement pour mettre en relief au moyen de ses richesses sa beauté que jusqu'ici, à son grand désespoir elle n'a pas su présenter dans son vrai jour, est déjà maintenant ennuyée de son mari âgé, et l'idée de prendre un secrétaire privé est proprement de son invention, en espérant que de ~~XX~~ cette manière elle pourra obtenir le divertissement, dont elle est altérée. Elle se trouve maintenant au bureau particulier de son mari pour surveiller un peu elle-même celui, que choisit son mari; plusieurs se sont déjà présentés sans lui plaire à elle, de sorte qu'elle a toujours dissuadé son mari de les prendre en préférant de différents prétextes; maintenant John Durban entre, malgré faim et indigence il est pourtant toujours un bel homme imposant, et Mme Milton est saisie immédiatement de ses dehors intéressants et captivants; secrètement elle fait signe à son mari - et John est engagé, à des conditions surpassant de beaucoup ses attentes. John va rapidement à la maison pour être à même de porter la nouvelle heureuse, que maintenant tous les chagrins sont passés à son avis; cela signifie guérison pour sa petite femme, qui pourra obtenir maintenant toute la bonne chère et tous les soins, dont il n'y avait pas moyen plus tôt.

Et il semble en vérité, comme si elle va prospérer de nouveau, et John exulte. Mais la joie du jeune homme n'est que de courte durée, car bientôt il s'aperçoit, que ce ne sont pas ses facultés et ses bonnes recommandations, qu'il est redevable de son emploi, mais sa jeunesse et ses dehors agréables; en vérité il sent, qu'il est la riche femme et non pas le fabricant, qui l'a engagé, et il commence à comprendre le prix exigé par lui. Au commencement il se comporte froidement et dignement à l'égard des approches pas voilées de la femme effrontée, car il voit, comment son mari la croit aveuglément, et il n'a pas le cœur de mettre à nu sa fausseté; mais un soir, où elle trop crudemment et trop impudiquement révèle sa vraie nature, il la lance brutalement de lui - et lui dit la vérité toute pure franchement.

À l'instant ~~son visage se moult en~~ haine ardente, elle écorche elle-même sa robe, crie au secours et comme le fabricant entre brusquement elle indique John comme le criminel ingrat et faux, qui manque à l'confiance de son bienfaiteur! Malgré les protestations muettes du jeune homme Milton le met dehors, et John s'en va. C'est le lendemain dans la petite famille. John est dans sa chambre, sa femme est au lit; alors une lettre est portée, et, habituée comme elle est de partager tous les secrets de son époux, elle l'ouvre sans y réfléchir, elle la parcourt des yeux, ne la comprend pas bien, la relit, et c'est comme quelque chose se brise en elle. Une attaque de toux violente ébranle le tendre corps, et elle retombe inanimée sur les oreillers. En entendant le cri de sa fille John s'élançe brusquement et trouve sa femme pâle et morte! Il ne comprend pas comment cela s'est-il passé? Alors la petite fille lui montre la lettre, la lettre de congé de Milton dirigée à lui avec un reproche accusateur de ses démarches infâmes à l'égard de sa femme! et maintenant il voit, que c'est ce qui a assommé, tué sa pauvre petite femme! Apathiquement il se lève, sa résolution est prise; au tiroir de la commode il tire un revolver, et tel que le voilà il court chez le fabricant, où il rencontre la femme infâme au jardin. Froidement et bref il lui raconte le dessein de son arrivée, alors l'enfant, qui s'est précipitée après son père se montre brusquement, et l'arme lui tombe de la main, non, avec le regard pur de l'enfant attaché à lui, il ne peut pas tuer, et étroitement enlacés ils se rendent à la maison tous deux, où se trouve le pauvre corps inanimé, qui était leur seul et unique bien dans ce monde.

Dans son irritation il n'a pas aperçu, que pendant la scène au jardin Milton a accouru et a tout entendu, et comment après le départ du jeune homme il remontre à la femme abjecte le crime, qu'elle a commis. S'en aller quitter sa maison, ça sera la vengeance! Ça sera sa punition trop petite, car même si la punition était assez dure, raviver le pauvre corps maltraité, maintenant froid et mort, elle ne le pourra pas, et à quoi tout cela servira-t-il alors?

- - - - o o o o o o - - - -

"Politiken", 16. Maj 1911.

Af "Teater og Tribüne:"

Panoptikon-Teateret viste igaar en ny i sin Lige tidde Dramatisk, men i Udførelsen overordentlig vellykket Stumfilm af Hr. Louis v. Kohl, "Privatsekretæren".

Den Hovedperson er en ung Mand, der uforstået er bleven fattig, og hvis Hustru ligger syg af Brystsyge. Han faar en velbetalt Plads som Privatsekretær hos en Rigmand, men opdager, at han kun har faaet Pladsen, fordi Rigmandens Hustru har kendt sit Begreb paa ham. Da han afviser hende, hævner hun sig ved efter Fri Politikers Maner at anklage ham. Han gæser paa Porten, og ham Hustru, der ved et Tilfælde kommer til at løse et Brev, hvori hendes Mand beskyldes for at have efterstrøbt den smukke og varmblodige Dame, dør. Privatsekretæren vil hævne sig ved at stjæle Damens, men afværes af sin lille Datter, og Rigmanden fortæder, efter at Guldheden er gaaet op for ham, sin trolose Afskedsvord.

Desse er Handlingen. I nogle meget smukke Scener sammen med den brystsyge Hustru, Frk. Gunnor, og deres lille Pige spillede Hr. Adam Poulsen saa kønt og fint, at Filmen derigenem faar Værdi. Frk. Karen Lind er ivoerigt meget fortreffelig som den forfriseriske Skønne.